

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ ДОКАТО СА ЖИВИ

chitanka.info

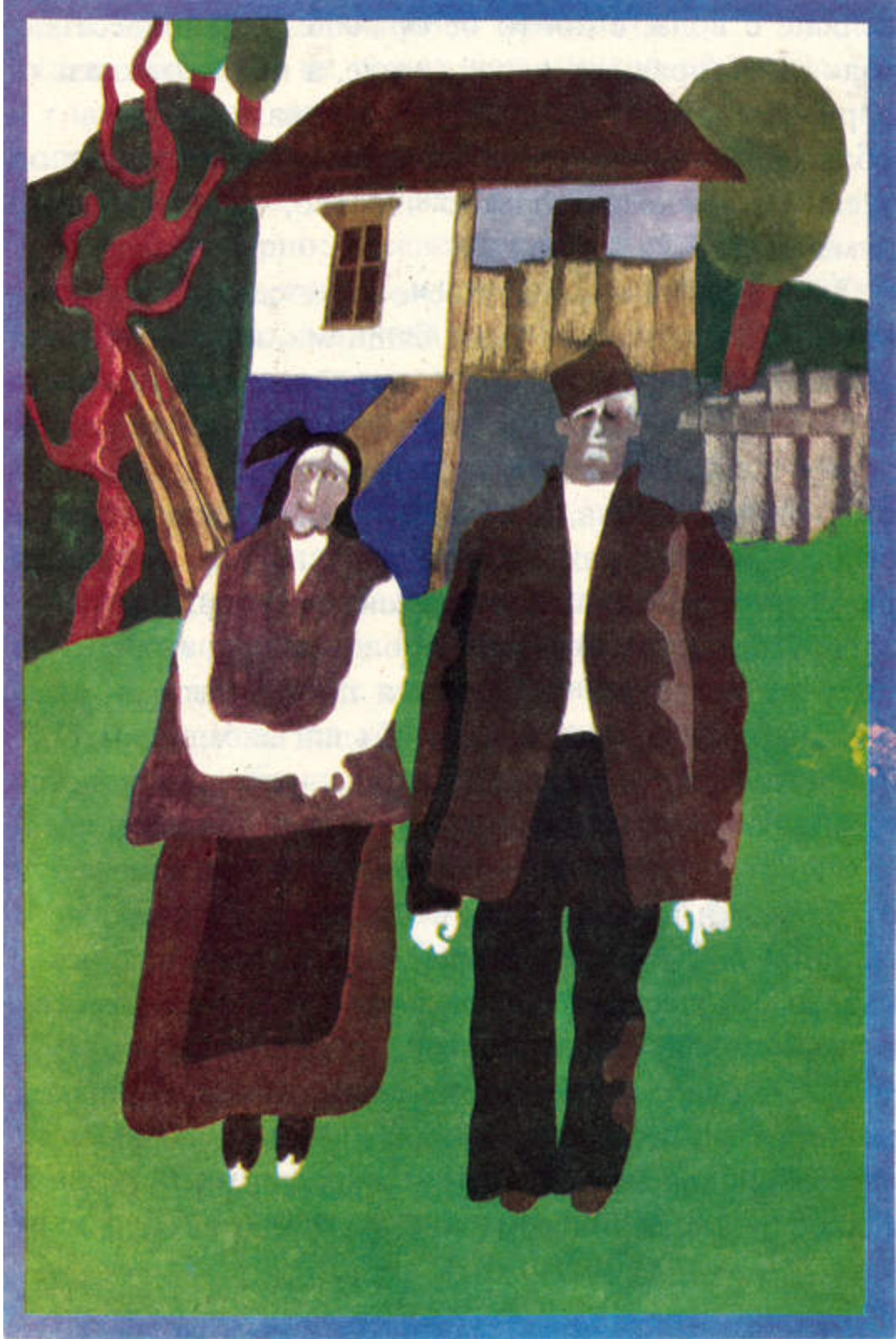
Никога не съм си задавал въпроса защо съм обичал и продължавам да обичам своите родители, въпреки че те отдавна вече не съществуват на този свят. Но ще кажа, че аз заобичах още по-силно и сърдечно своите родители, когато те вече не бяха между живите. Защо?

Преди всичко аз чак сега, в моите зрели години, откривам точно какви са били тези хора.

Баща ми беше безнадеждно болен, на легло, когато реши да продаде един вол — в същност единствения ни вол, за да ме изпрати да уча. Той самият се нуждаеше от пари да си купува по-отбрани храни за неговата болест, но дори при такова състояние той не мислеше за себе си, а за мене. Даваше си вид на здрав, криеше под чергите зловещия оток на краката си и не даваше да се харчат „артък пари“ за илачи и за доктори и по този начин съкрати сам малкото време за живот, което му оставаше.

Заради мене, по-точно заради моето учение, без което преспокойно можеше да минем и аз, и той, и всички.

Бях тогава шестнадесетгодишен. Речи го сляп, за да различа дълбокото вълнение, когато се разделяше с вола, с който бе орал цели дванадесет години. Направи го заради мене, а пък аз не казах дори едно „благодаря“. И това неказано „благодаря“ и сега седи заседнало в моето гърло заедно с тежкото и тъжно чувство, че моят баща няма да го чуе ни-ко-га!

Завърших гимназия и вече се досещах за това, което бе направил за мене баща ми, и се замислих за него с чувство на благодарност и съжаление, затова реших веднъж с първите спечелени пари да му купя ябълки, защото той имаше нужда от диетична храна, а ябълки в моето балканско село не се намираха. Хайде да купя днеска, хайде да купя утре, отлагах от днеска за утре, а утре — за другиден, докато една пролетна сутрин получих известие, че баща ми през нощта починал... И тези некупени ябълки заседнаха в моето гърло и ме давят и сега — десет и повече години от неговата смърт.

Същото беше и с майка ми. Тя живя повече от баща ми, дочака да „хвана служба“ и да си направя къща. Дойде при мене да живее в гората, където бях лесничей, а след това и в града — вече остаряла, свита в своето сукманче, дребна жена с ръце, заприличали от много работа на копита. Гледаше ме в очите и не можеше да се нарадва на зелената ми униформа с дъбови листа. Работата е там, че аз се вглеждах в нея рядко. Увлечен в залисията на службата, аз не сецах как минава времето и главно — как минава то, без да седна до майка си, да ѝ кажа нещо хубаво и топло. Срамувах ли се, стеснявах ли се?

И това е вярно: в селските семейства хората някога живееха строго и сурово. Бащите не викаха майките на име, а викаха „мари“. Никакви външни признаци на милост и нежност! В такава атмосфера израснах и аз — научен да крия своите чувства, да се стеснявам да ги проявявам... Аз обичах майка си, но нито веднъж не се обърнах към нея с „мила мамо“ или „майчице“.

И тези думи ми заседнаха в гърлото. Мисля си с каква сладост и охота бих ѝ ги произнесъл сега, но няма я вече мама, за да ги чуе.

И ми се иска да кажа на всички, които имат още майки и бащи, обичайте ги, докато са живи, и непременно им го кажете. Непременно! Защото утре може да е вече късно и думите за благодарност и за обич, които не сте им казали, ще заседнат, тежки и горчиви, във вашите гърди и няма да има земна сила да ги махне!

Ако искате да купите ябълки на своите майки и бащи — не отлагайте нито минута. Ако искате да кажете „благодаря“ — кажете го веднага, незабавно, защото следващият миг може да ви отнеме тази радост вам и на вашите родители — завинаги!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.